

VILÁGPÓSTA

Újfolyam, VII. évf. 4. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2011. tél

Tegyünk tanúságot a szeretetről

**Aranymise az égben és
a földön – 8. OLDAL**

**Majmtól vagy nem majom-
tól származunk? – 10–11. OLDAL**

**A portugálok is büszkék
a magyar verbitára – 16. OLDAL**

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK – VERBITA BARÁTI KÖR – HÍREK A VILÁGMISSZIÓBÓL

A missziós hivatás ajándék az egész családnak

A verbita misszionáriusok szüleinek és rokonainak első találkozáját november 19–20-án rendeztük meg a Názáret Misszióházban. A szeretet első megtapasztalásának helye valamennyiünk számára a család. E kötelék nagyon erős. Ebből a szeretetközösségből hívja meg Isten a fiatalokat, hogy elvigyék a világ legtávolabbi pontjaira is Jézus Krisztus örömhírét.

A külföldön és idehaza dolgozó magyar misszionáriusok szülei és rokonai azért jöttek el Budatéténybe, hogy még jobban megismerjék egymást, és együtt erősödjünk abban a tudatban, hogy Isten számos csodát tett az életünkben azóta, hogy meghívott minket a szerzetesi szolgálatra. A szülőknél és édestestvéreknek sok örömet okoz, de áldozattal is jár, ha gyermekük vagy testvérük a missziós hivatást választja. E tapasztalatokat osztottuk meg egymással a találkozón.

A tapasztalatok őszinte megosztása, a szentmise, az egész verbita közösséggel elköltött ebéd tovább erősítette közösségünket, a Janssen Szent Arnold által alapított verbita missziós családhoz tartozásunk tudatát és értelmét: Isten arra hívott meg minket, hogy tegyünk tanúságot szeretetéről Magyarországon és az egész világon.

B.G.

Közeledve a papsághoz

A papság szentsége felé vezető úton vannak kiemelkedő, különleges pillanatok, események, amikor fiatal rendtestvéreink egy lépéssel közelebb kerülnek a szenteléshez. *Pisztora Ferenc* testvérünk életében ilyen nap volt november 20., amikor szüleinek és rokonaink meglátogattak minket. Ugyanis kispap társunkat ekkor avattuk akolitussá, ami a lektorátus után következik az egyházi rend szentségéhez vezető úton.

Az akolitus jelentése: aki kísér, szolgál, aki viszi a Jézus világosságát szimbolizáló gyertyát, aki az oltárnál előkészíti az áldozati adományokat a liturgiához, és áldoztatja a híveket. Feri e szolgálatra kapott most felhatalmazást. Imádkozunk érte, hogy tovább haladjon a szentség felé vezető úton, amelyre meghívást kapott!

B.G.

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.

Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svp tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett

Rendi konzulens: Burbela Gergely svp

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.,

tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19–21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

A címlapfotó a betlehemi barlang fölé épült Születés-bazilikában készült.

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • tel.: 06-30/418-9196

9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövegségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre csekket küldünk.

Tanúságtétel a szeretetről

Újra közeledik szent karácsony ünnepe, amikor a keresztény ember nemcsak takarít és vásárol, hanem elvégzi karácsonyi szentgyónását és szentáldozását is. Nagyon fontos dolog ez. Azt is tudjuk azonban, hogy a hit, a vallásos élet tettek nélkül halott. A hitnek elevennek kell lennie, ez azonban csak akkor lehetséges, ha Isten törvénye szerinti cselekedeteket szül bennünk.

Lássunk egy érdekes tanúságtételt. New York városában egy hideg decemberi napon egy körülbelül tízesztendős kisfiú állt a cipőbolt előtt a főúton, nézte a kirakatot, és reszketett a nagy hidegben. Egy hölgy közeledett a fiúhoz, és megszólította: „Fiacskám! Látom, hogy te olyan mély hittel bámulod azt az ablakot!” „Kértem Istent – mondta a fiú –, hogy adjon nekem egy pár cipőt.” A hölgy kézen fogta, bement vele a boltba. Megkérdezte az eladót, hogy megmoshatná-e a gyerek lábát, és kért hat pár zoknit. A boltos hátravezette őket, adott egy lavór vizet és törülközőt, az asszony pedig levette a kesztyűjét, letérdelt, megmosta a kisfiú lábát és megszártította a törülközővel. Ekkorra az eladó visszatért a zoknikkal. A hölgy felhúzott egyet a fiú lábára, azután vásárolt neki egy pár cipőt, és odaadta neki a többi zoknit is.

A hölgy megveregette a fiú vállát és azt mondta: „Nem kétséges, akkor most már kényelmesebb egy kicsit.” Amikor megfordult, hogy induljon, a csodálkozó gyerek elkapta a kezét és felnézett az arcába. Könynyes szemmel kérdezte: „Te vagy az Isten?” „Nem – mondta az asszony. – Én csak az ő gyermeke vagyok.” A fiú mosolygott és azt mondta: „Tudtam egész idő alatt, hogy kapcsolatban vagy velem.”

Nem tudom, hogy ez a történet valóban megtörtént-e, de hiszem, hogy a valódi szeretet csodákra képes. Jézus is ezt tette, amikor megtestesült. Meghozta nekünk a legnagyobb kincset, az örök életet. Köszönjük meg Istennek, hogy emberré lett, köszönjük meg szeretetét irántunk, hogy megváltott bennünket.

A *Világposta* minden kedves olvasójának és szeretteiknek kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és áldott, boldog, békés új esztendőt kívánok!

Juhos Ferenc svd
tartományfőnök

Újabb indiai verbita kezdte meg szolgálatát hazánkban

Gyerekkoromtól az volt a vágyam, hogy pap legyek, ezért csatlakoztam az Isteni Ige Társaságához 1996. június 14-én. Ideiglenes fogadalmat 2004. június 10-én tettem, örökfogadalmat pedig 2010. január 1-jén, és másnap diakónussá szenteltek. Diakónusi szolgálatom a jangaoni Szent Péter és Pál-plébánián (Andhra Pradesh államban) igen gyümölcsöző volt.

Pappá idén március 2-án szentelt Govindu Joji malgondai püspök. Szentelésem sok pap, szerzetes, rokon és ismerős vett részt. Jelmondatom: *Tanúságot tenni az Ő szeretetéről*. Azért választottam ezt a szép gondolatot, mert Isten szeretetét számos alkalommal megtapasztaltam életemben. Meggyőződésem, hogy a papi hivatás Isten áldása, és a papnak az a feladata, hogy Isten szeretetét megossza azokkal,

akiknek szolgálatára küldetést kap. Első hálaadó szentmisémet a szentelésemet követő napon, március 3-án mutattam be.

Azt kértem előljáróimtól, hogy Magyarországon szolgálhassak, és nagyon vártam, hogy megérkezhessem erre az áldott földre, hozzátok, kedves magyar testvéreim. Magyarország földjére november 4-én léptem. Első benyomásaim nagyon jók. A magyar verbita rendtartomány provinciálisa és a rendtársak szeretettel fogadtak, otthonosan érzem magam. Boldog vagyok, hogy itt lehetek, azt remélem és azért imádkozom, hogy Isten kegyelmével gyümölcsözően teljesíthessem körötökben papi szolgálatomat.

Tiétek az Isteni Igében:

Mennekanti Anil Kumar svd

Kedves Barátaim! Örömmel mutakozom be nektek. *Mennekanti Anil Kumar* verbita atya vagyok. Indiában, egy Pamanagundla nevű faluban láttam meg a napvilágot 1980. december 18-án. Ez a település Andhar Pradesh államban, India dél-nyugati részén található. Édesanyám neve *Claramma*, édesapámat, aki már elhunyt, *Rayannának* hívták. Hárman vagyunk testvérek, van egy nővérem és egy öcsém.

AZ APARECIDAI MIASSZONYUNK TÖRTÉNETE

Az Aparecidai Miasszonyunk napja, október 12. nemzeti ünnep, mert ő Brazília fővédőszentje. A kegyhely Aparecida (magyarul Jelenés) nevű városban található a brazíliai São Paulo államban.

Története 1717-ben kezdődik, amikor Guatinguetába eljutott a hír, hogy São Paulo kormányzója a településre látogat. A méltó fogadtatásra készülve három halász, *Domingos Garcia, Filipe Pedroso* és *João Alves* kivetették hálójukat a Dél-Paraíba folyóban. Sok sikertelen kísérlet után, haladva a folyón lefele, eljutottak Porto Itaguaçuba. Ott João Alves még egy utolsó próbálkozást tett. Ekkor egy szobor akadt a hálóba, ami a Szeplőtelen Szűzanyát ábrázolta, azonban fej nélkül. Pár próbálkozás után kihalászták a fejet is a vízből. Ezt követően sok halat fogtak.

Tizenöt évig a szobrot Filipe Pedroso házában őrizték, ahol a szomszédok rendszeresen összegyűltek imádkozni. A Szent Szűz tisztelete fokozatosan nőtt, mert sok imameghallgatás történt. Egyre többen zárandokoltak ide Brazília különböző részeiről. A család egy kis imahelyet épített Porto de Itaguaçuban, azonban ez hamarosan kicsinek bizonyult.

Az első kápolna 1734-ben épült a Coqueiros-dombon. 1834-ben elkezdtek felépíteni egy nagyobb templomot, ami 1888. december 8-án készült el. Ekkor II. Péter brazil császár leánya, Izabella arany koronával és kék paláttal ajándékozta meg a szobrot.

Koronáját a császár lányától kapta

1894-től redemptorista szerzetesek a szentély őrzői. 1908-ban a kegyhely bazilika minor rangot kapott. A pápa engedélyével Páli Szent Vince földi maradványait Rómából ide helyezték. A *Nossa Senhora da Conceição Aparecida*, vagyis az Aparecidai Miasszonyunk 1930-ban lett hivatalosan Brazília védőszentje. Ezt XI. Pio pápa hagyta jóvá. 1980-ban II. János Pál pápa az ország nemzeti szentélyévé nyilvánította Aparecidát, ahol évente több mint hétmillió zárandok fordul meg. Ez az egyik legnagyobb máriás kegyhely a világon.

A 17. századból való terrakotta szobor mindössze negyven centiméter magas. A színe fahéjbarna a sok gyertya- és fáklyafüsttől. Vándál támadás következtében 1978-ban apró darabokra tört, de sikerült szinte tökéletesen restaurálni. A szakemberek szerint valószínűleg bencés szerzetesek alkotása. Számos csoda kapcsolódik a kegyeszoborhoz: vízben fulladástól, vadállatoktól való megmenekülés stb.

Az Aparecidai Miasszonyunk tisztelete nagyon nagy Brazíliában. Legalább egyszer szinte mindenki elzarándokol hozzá. Sok szép énekkel és imával illetik. Nekem is megadatott a kegyelem, hogy oda elzarándokoljak, és ezért nagyon hálás vagyok. Érdekes volt látni, hogy az emberek milyen komoly áhítattal imádkoznak a kegyhelyen, és milyen önfeledten ünnepelnek.

Legnagyobb élményeim közé tartozik az első október 12., vagyis az Aparecidai Miasszonyunk napja, amit egy hónappal Brazíliába érkezésem után éltem át. Az ünnepség körmenettel kezdődött. Döbbenetes volt annyi embert látni, ahogy énekkel, tapsal, imádsággal kifejezésre juttatják afeletti örömeiket, hogy keresztények, hogy van mennyei pártfogójuk, óvó közbenjárójuk. Akkor tapasztaltam meg először, hogy a brazil nép mennyire vidám, barátságos és érzelmes. Később is sokszor találkoztam ezzel a Máriatisztelettel házakban, iskolákban is. Kevés olyan családi otthon van, ahol az Aparecidai Miasszonyunk jellegzetes kis szobra ne lenne megtalálható.

Hurgoi Sándor svd

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.” (Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hírhirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi-missionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje.

Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét!

Szívesen válaszol kérdéseidre: **ELIAS OHOLEDWARIN svd – Szent Imre Missziósház**, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • e-mail: hivatas@verbita.hu

Kilenced Jézus szülőföldjén

Mi is a kilenced? Kilenc napot jelentett vasárnaptól hétfőig, Galileától Júdeáig, amikor mindennap lehetőségem volt látni a feltámadt Jézus által földi életében megérintett helyeket. Isten kegyelméből érkeztem a Szentföldre. Székely János püspök vezetésével eljutottunk Jézus Krisztus születési és működési helyére.

A Misszió Tours utazási iroda szervezésében negyvenöten indultunk útnak október 23-án, a misszió vasárnapján. Ez az a nap, amikor világszerte Jézus utolsó szavairól elmélkedünk: „Menjete el az egész világra...” Mi valóban visszamentünk arra a helyre, ahol elhangzott e parancsolat.

A Szentföldre nem könnyű eljutni már csak a repülőtéri biztonsági ellenőrzések miatt sem, mégis nagy öröm töltött el, hiszen az imádság által már egy pillanat alatt a feltámadt Jézus jelenlétében tudtunk lenni, bárhol is voltunk. Valójában a magyar föld is az ő földje, ennek tudatában jártuk végig az ellenőrzési pontokat.

Két csodálatos szállásunk volt, az egyik a Genezáreti-tónál Tiberiásban, az Emmanuel Közösség házában, a másik a szalézi nővéreknél Jeruzsálemben. Ott él és szolgál már 56 éve a magyar származású Júlia nővér. Nagy öröm volt találkozni vele.

Mit is tapasztaltam a Szentföldön? Nehéz tömören megfogalmazni.

Isten jelenlétét éreztem azon a helyen, ahol hatalmas a feszültség a muszlimok és a zsidók között. Lehet, hogy ez furcsán hangzik, mégis így van. Sok-sok fegyveres katona között jártuk végig Jeruzsálem utcáit s Betlehemet, ahol palesztin autonómia van. Mindenütt Isten jelenlétét éreztük. Hálával gondoltam arra, hogy az Atyaisten kiválasztott engem a papi szolgálatra, és életem során nem egyszer megóvott a bűn rabságától. A szívemben mindenkit odavitettem elé, akivel csak találkoztam a magyar misszióban.

A Szentföldön élő maroknyi keresztény arról tesz tanúságot, hogy Isten békét hozott a világba, és minden népet szeret. A Szent Péter-templom után Jaffában, ahol Péter megvilágosodott arra vonatkozóan, hogy a kereszténység nem csak a zsidó népnek szól, a Genezáreti-tónál folytattuk zarándoklatunkat. Végigjártuk azokat a helyeket, ahol Jézus megkezdte működését, voltunk a názáreti zsinagógában, ott, ahol az Úr meghívta tanítványait, gyógyította az embereket, és a feltámadás után megkérdezte Pétertől: „Szeretsz-e engem?” Ezekon a helyeken Isten újra megmutatta, mennyire hűséges az emberekhez még a szenvedés és az ártatlanul vállalt halál árán is.

Betlehem, Názáret, Golgota, Kafarnaum, Olajfák hegye – ezek azok a helyek, amelyek a leghitelesebben mutatják be az ásatások, a történelmi leletek és a Biblia alapján azt, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fia történelmi személy, aki meghalt és feltámadt. Ezekon a helyeken még jobban megerősödött a hitem.

Krisztus él, és ez a föld, az ígéret földje, amelyet Izrael népe kapott Istentől a babiloni fogság után, azt hirdeti, hogy innen indult el az egész világra a nagy üzenet, hogy Jézus a Megváltó. Jézus Krisztus, az Isten Fia és Dávid fia, a zsidó nép fia. Hitünk bele van vésvé az emberi történelembe. Ez nem mítosz, hanem élő hit Jézus Krisztusban, aki a világba jött és köztünk élt. Ő valóságos ember és valóságos Isten.

Annyira jó volt azzal a tudattal imádkozni a Siratófalnál, hogy Izrael Istene az én Istenem is, hogy ő a magyarok és a lengyelek Istene is. Boldog voltam, hogy ott, azon a helyen Jézusban minden zsidó és muszlim a testvérem a hitben – a feszültségek ellenére is. Csodálatos volt számomra újból megtapasztalni, hogy Jézus valóban minden emberért meghalt, hogy a megváltás üzenetét a zsidó népen keresztül közölte a világgal.

A Golgota, amelyet ortodox testvéreink gondolnak, és Jézus sírja ütött szíven a legjobban, főleg amikor a Golgota sziklája előtt imádkozhatunk. Ott is megtapasztaltam, mennyire jó, hogy a sír már üres, és már a halála utáni harmadik napon üres volt. A feltámadás erejét és igazságát éreztük az első napon a Primátus-templomban és Emmauszban is a zarándoklat utolsó napján.

A keresztények száma csökkent a Szentföldön az üldözések miatt, ám

ez is azt mutatja, hogy a mi hitünk nem a földhöz kötődik és nem a világhoz. Hitünk az örök valóságról beszél, ahova szeretnénk eljutni a szeretetben minden nemzetből és nyelvből. Ha alaposan átgondoljuk, annak ellenére, hogy a Szentföldön nagyon kevés a keresztény, mégis napjainkban a világ egyik legnagyobb vallása éppen a kereszténység. Mit mond számunkra e valóság? Azt, hogy minden emberi szív vágyik Istenre, aki közel van, jóságos, irgalmas és megbocsátó, ám csak azok fogják megtapasztalni mindezt, akik befogadják, ahogyan Szent János mondja az evangéliumban: „Mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratóból, hanem Istenből születtek. Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,12–14)

A szentföldi zarándoklat még jobban megerősítette bennem a tudatot, hogy a Jézusba vetett hit az igaz hit, és hálás vagyok azoknak, elsősorban a szüleimnek, akik ezt a hitet átadták nekem.

Burbela Gergely SVD

Betlehem: Születés-bazilika

P. Seres Béla svd

Az első magyar előjáró

Legutóbbi számunkban már megemlégtettük, hogy az első három magyar verbita egyház-megyés papként lépett be a társaságba. P. Venczelt és P. Zimítset Seres Béla atya követte.

Táton született 1898-ban, a helybeli kántortanító tizenkettedik gyermekeként. Papszentelése (1922) után Nagymaroson, valamint Óbudán teljesített kápláni szolgálatot. Mikor egy alkalommal szegény gyermekek egy csoportját kísérte hollandiai jótévhöz, eljutott Steyl városába is. Itt, a közösség szülővárosában ismerte meg a verbitákat. Miután megérlelődött benne a missziós hivatás, 1929-ben a Bécs melletti St. Gabrielben kezdte meg a noviciátust. Mint pap a diákok között mosogatott, kertészkedett, folyóiratokat csomagolt, így tette magáévá az alapító, Janssen Szent Arnold lelkeségét.

Első fogadalmát 1931-ben tett le. Hithirdető akart lenni, de ő is, mint két elődje, Magyarországra kapott kinevezést. Először Kőszegen oktatta és nevelte prefektusként a növendékeket. Esti buzdításain szívesen beszélt az Oltáriszentségről, a Szentlélekről és a Szűzanyáról. Miközben sokszor lehetett látni a kápolnában, az ebéd és vacsora utáni szünetben a növendékek megismerhették emberi arcát is, ahogy mesélt, tréfálkozott velük. 1934-ben házfőnök lett. Mivel nyaranta a növendékek hazamentek, ő volt az, aki elkezdte kihasználni ezt az üres időszakot lelkigyakorlatok tartására. Szüntelenül tevékenykedett: népmissziókat tartott és folyóiratainkba cikkeket írt, de amire az idős paptársai máig is emlékeznek, azok a Szentlélekről tartott beszédei. 1939-ben ő lett az első magyar származású előjárója régióknak.

Ebben az időben nyílt meg a harmadik rendház (1942), a kiskunfélegyházi Szent István Missziósház. Itt is szolgált házfőnökként, és járta a környékbéli plébániákat, tanyákat. Az ő tevékenysége alatt a magyar régióban komoly fejlődés ment végbe, így 1948-ban elindulhatott a magyar hithirdetők második hulláma a misszióba.

1950-ben megvonták a szerzetesek működési engedélyét, P. Seres azonban lehetőséget kapott arra, hogy csatlakozzon a Váci Egyházmegye papságához. A változás nem törtéte össze, megmaradt misszionáriusnak. Lelkipáztorkodott Pesterzsébeten, Csongrádon, Jobbágyiban és Jánoshidán. Atya volt, és az is maradt, a „jó Béla bácsi”. Az idősebb világi papok is nagy szeretettel emlékeznek rá mind a mai napig. Amikor élete alkonyán felsoroltak neki 63 magyar verbitát, akik akkoriban szerte a világban működtek, csak ennyit mondott: „Érdemes volt élni!” Ez az egyszerű, derűs, apostoli lélek megérte még gyémántmiséjét is. Példás türelemmel viselt szenvedés után, 1985. január 24-én eljött érte az Úr. Jánoshidán helyezték örök nyugalomra.

Tóth Zoltán svd

Növendékek között 1934-ben (második sor közepén)

ANGOLA Tisztálkodási és tisztítószer a Szent Lukács Kórháznak

Márta nővér írta, hogy naponta több mint 150 beteget látnak el a kórházban. Ahhoz, hogy a kórház tiszta és steril legyen, sok tisztálkodási és tisztítószerre van szükségük. Előre is hálással köszönik az adományokat. Szívesen fogadnak:

- **MOSÓSZERT, szappant (nem folyékony)**
- **fogkefét, fogkrémet**
- **sampont, tusfürdőt**

Minden eredeti csomagolású kell, hogy legyen.

A tisztítószeret le lehet adni:

- Názáret Missziósház és Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1.
Elérhetőség: Burbela Gergely svd
E-mail: verbita@verbita.hu • Telefon: 06-30/418-9196

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbszor kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megelégedve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahaznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- Bővebb információ: verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu
- Telefon: 06-30/418-9196

Istenre szomjazunk, mint Zakeus és Bartimeus

Június végén részt vettem az európai Biblia koordinátorok találkozáján Lisszabonban. Az egyik kiemelkedő esemény a találkozón a Zakeus történetét bemutató színdarab volt, amelyet egy világiakból álló csoport adott elő.

Nemcsak az volt különleges, hogy teljesen más a hatása, amikor élőben mutatják be a történetet, hanem az is, hogy egy másik bibliai szereplő is csatlakozott hozzá, aki nem más volt, mint Bartimeus. Zakeussal és Bartimeussal két külön történetben szoktunk találkozni (pedig Lukács evangéliumában egymás után következnek), de amikor egyben nézzük, nagyon különleges, gazdag és mély üzenetet meríthetünk belőle.

Mindketten Jerikóban éltek. Ahogy a színdarab rámutat, Zakeus és Bartimeus élete között, annak ellenére, hogy teljesen más helyzetben vannak, nagy hasonlóságot fedezhetünk fel: a város lakói nemigen kedvelik őket. Bartimeus koldus, Zakeus pedig vámos. Még rosszabb a helyzetük amiatt, hogy ők maguk sincsenek megelégedve saját magukkal; Bartimeus a vaksága, Zakeus pedig az alacsony termete miatt.

A színdarab világosan bemutatja, milyen az, amikor két ember – tele problémával – találkozik. Elsősorban egyfajta együttérzés van bennük, bár egy szegény és egy gazdag emberről van szó. Miután gondolataikat megosztják egymással, azt is látják, hogy segítségre szorulnak, és hogy azt nem várhatják mástól, mint egy *vándor prédikátortól*, akiről már nagyon sokat halottak azokban a napokban.

Tudják, hogy a városukat is meglátogatja ez a vándor prédikátor. A két rászoruló teljesen különböző motiváció alapján közeledik hozzá. Zakeus csupa kíváncsiságból, Bartimeust pedig a hite vezeti. Zakeus csendesen, Bartimeus hangos szóval.

Jézus mind a kettőjükhöz odafordul, és mind a kettőjüknek teljesen más lesz az élete attól a naptól fogva. Zakeus visszakapja nevének értelmét: a tisztességes, Bartimeus pedig a látását.

Számomra a színdarab tanulsága az, mennyire fontos a párbeszéd, a megosztás. Sokszor előfordul, hogy egy házban lakunk, egy csoporthoz tartozunk, egy templomba járunk, sőt egy Istent dicsérünk, de idegenek maradunk egymás számára. Amikor igyekszünk összehasonlítani a helyzetünket, akkor vesszük észre, hogy valójában ugyanazok vagyunk: Istenre szomjazó lények, akik Isten irgalmából új életre kelhetnek.

Magung Fransis SVD

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérésére csekket és tájékoztatót küldünk.

Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely SVD, 9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

Aranymise az égben és a földön

Ötven évvel ezelőtt, 1961. március 18-án az ausztriai Szent Gábrrielben két magyar származású verbitát is pappá szenteltek, Mészáros Ferencet és Krump Tamást.

1962 nagyszombatján érkeztek meg Indonéziába, Floresz szigetére.

Krump Tamás atya az aranymisén

Isten végtelen ajándékozó szeretetéből mindkét páttert megismerhettem. 2008. július és augusztus hónapokban Feri atya vendégeként láthattam 47 évi munkáját. Jellemző volt rá, hogy mindig építkezett. Templomok, kápolnák és plébánia épületek, elemi és középiskolák, fiú és lány internátusok, tanítólakások, közösségi házak, ivóvízvezetékek, utak, hidak és erdőtelepítések is tanúskodnak buzgóságáról. Örömmel és boldogsággal töltötte el,

hogy a rábízottak növekednek és gazdagodnak szellemi és lelki kincsekkel. Rendszeretete, pontossága, türelme és szeretete csodálatra méltó volt. 2010. március 22-én a legszebb útra hívta őt a Mennyei Atya, a mennyországába. Idén nyáron ismét Floresz szigetén lehettem, és Ketangban kilenc napot tölthettem P. Tamás plébániáján. Nagyon szép ünneppsorozat részese voltam: a misszionárius atya augusztus 14-én, 77. születésnapján tartotta aranymiséjét.

Reggel fél 9-re szinte mindenki megérkezett: a provinciális atya, szerzetes- és paptestvérek, állami tisztviselők, tanárok, diákok és hívek. A templom zsúfolásig megtelt, és kívül is sokan álltak. Amikor a szentmise elkezdődött, kint a dobok és gongok hangja kísérte az asszisztenciát, az ajtóhoz érve a kórus kezdett énekelni. Hat táncoló kislány, a körmeneti kereszt, ministránsok, 20–25 pap és Tamás atya vonult a szentély felé. Szép lassan, táncolva, meg-megállva, ráhangolódtak az ünnepi misére.

Köszöntötték a jubilánst a vendégek, a kórus remekül énekelt. Az olvasmányt egy hölgy, a zsolnárt egy férfi énekelte gyönyörűen, a szentlekkét egy férfi, az evangéliumot a tartományfőnök atya olvasta, és ő is prédikált.

A felajánlás ismét nagyon ünnepélyes és látványos volt. Táncoló lányok vezették, férfiak és nők hozták a virágot,

Mészáros Ferenc szentelése

a gyertyát, a bort és a vizet, a kelyhet és az ostyát, banán- és pénzadományokat az oltárhoz. Népviseletbe öltözött férfi köszöntötte a jubilánst.

A liturgia nagyon szép volt, az atyák közösen énekeltek a mise szövegét. Az Agnus Deit latinul adta elő a kórus. Nyolc atya áldoztatott.

Ismét köszöntések következtek, majd az ünnepelt megköszönte mindenkinek, hogy eljött. A szentmise után az énekes-dobos-gongos férfiak kísérték az atyákat a plébánia elé a fényképezéshez.

Az ünnep újabb köszöntőkkel, diákok énekeivel, táncaival és az ebéddel folytatódott a közösségi házban. Egy nagy tortát is hoztak a Páter tiszteletére.

Ezen a napon különös gondolatok jártak a fejemben. Ötven év papi szolgálata mennyi kegyelmet közvetített, elmondani nem is lehet! Hálátelt szívvel forduljunk Istenünkhöz! Krump Tamás atya életét áldja meg Isten egészséggel, örömmel és számos esztendővel. P. Mészáros Ferencnek pedig adja meg a boldogító színe látást! Nevük nemcsak az „élet könyvében”, hanem a floreszi emberek szívében is örökre megmarad.

Király Mária

Magyarul és a szeretet nyelvén is kiválóan beszél

Amikor három évvel ezelőtt Hajósa került Modestus atya, nagy kíváncsisággal vártuk mindnyájan. Vajon milyen lesz majd az új papunk? Hiszen nem is magyar, sőt még csak nem is európai, hanem indonéz!

Amikor találkoztunk, olyan jó volt látni, hogy ő legalább ugyanennyire kíváncsi ránk. A kezdeti időkben talán leginkább a mindig mosolygós arca, barátságos lénye, közvetlensége és szerénysége fogott meg minket. Csak ámultunk, hogy milyen tökéletesen beszéli a nyelvünket, és még jobban elcsodálkoztunk, amikor meghallottuk, hogy mennyire ért a zene nyelvén is. Aztán hétről hétre, vasárnapról vasárnapra mint egy nyíló virág szirmai bontakoztak ki előttünk egy új papi szolgálát, hivatás körvonalai.

Újabb és újabb énekeket tanultunk, melyeket áhítattal énekeltünk a szentmiséken és a szentségimádásokon. Virágba borult a templom és a templomkert, a torony új ablakokat kapott. Feléledtek a hagyományaink: adventkor boldog várakozással imádkoztunk a rorate szentmiséken, és népviseleti díszbe öltöztek a búcsúink. Modest atya minden alkalmat megragadott arra, hogy közelebb hozza a hitűnkől kissé eltávolodott testvéreinket is. A missziós hét igazi lelki felüdülést jelentett számunkra, miközben távolról érkezett szerzetes testvérekkel köthettünk barátságot, és jó szívvel emlékszünk vissza a templomi koncertekre vagy a karácsonyi műsorokra is. Mindig szívesen tett eleget minden meghívásnak, legyen szó akár Szent Iván-éji gitározásról vagy múzeumi koncertről.

Azt hiszem, lehetne még folytatni a sort, hogy mi mindent is tett itt, Hajóson és Miskén az elmúlt három évben. Most talán mégsem az a legfontosabb, hogy minden tetteről megemlékezzünk, hanem sokkal inkább az, hogy a tettek mögött mindeközben megismerhettünk egy olyan embert, aki igazán hitelesen, a saját példájával mutatta meg nekünk, vajon mit is várhat el Isten tőlünk.

Köszönjük nemcsak azt, hogy állhatatosan tanított minket arra, mennyire fontos az életünkben az Istennel kialakított személyes, élő kapcsolat, hanem hogy meg is tapasztalhattuk ennek gyümölcsseit az ő életén keresztül. Köszönjük, hogy láthattuk, hogyan lehet minden feladatot Istennek tetsző módon, teljes odaadással végezni, hogyan lehet rácsodálkozni Isten nagyságára a teremtett világ minden részletében. Köszönjük, hogy megmutatta, hogyan lehet megmaradni embernek: hogyan lehet szelíden, alázattal, csendben odafigyelni a másokra, elfogadni egymást minden hibánkkal együtt, igaz szeretettel megbocsátani, ha kell, és hogyan lehet eközben mindent elfogadva, vidáman, az élet szeretetével és örömeivel élni mindennapjainkat.

Sokat kaptunk Modest atyától az elmúlt három évben, és égő vágyat érzünk arra, hogy valahogyan viszonzzuk mindezt. Szeretnénk adni valamilyen útravalót a szívünk melegéből, amiből bátorítást és erőt meríthet majd, ha ne-

héz feladatok előtt áll. A saját csetlő-botló szavaink helyett álljanak itt Jézus szavai, ahogyan az utolsó éjszakán a tanítványaihoz szólt: „Új parancsokat adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,34)

Mi a szeretetéről ismertük meg Modest atyát, és általa jobban megismertük Istent. Hisszük, hogy betölti Jézus parancsát, hogy hivatásában a legjobb úton jár. És hisszük azt is, hogy a sok nyelv közül, amit beszél, a manggarai, az indonéz, az angol, a magyar és a zene nyelve mellett ez a mindeneken átívelő legszebb nyelv, a szeretet nyelve az, amelyet a legtökéletesebben beszél, és ami által a legtöbb embert tudja Istenhez vezetni.

Hivatása elszólítja tőlünk, és mivel minden elválás, változás nehéz, még kissé fájó szívvel, de békességgel engedjük útjára. Tudjuk, hogy nincsen növekedés változás nélkül, és vigasztalásul eszünkbe jutnak Pál apostol szavai: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9)

Hálás szívvel gondolunk az elmúlt három évre, és kérjük Modest atyát, hogy ne csak jó emlékezetében őrizzen meg minket, hanem gondoljon ránk úgy, mint hajósi családjára, ahol mindig örömmel és szeretettel várják, és ahová mindig hazatérhet.

Kívánjuk, hogy új szolgálati helyén, Körömben is találjon otthonra, leljen igaz barátokra és segítőtársakra! Hivatásának teljesítéséhez adjon az Úr rendíthetetlen hitet, erőt, és adja meg munkájához a gyümölcsstermés örömét! Kérjük Istent, hogy élete minden pillanatára árássa ki legbővebb áldását és kegyelmét!

Walterné Várhelyi Katalin

Majomtól, vagy nem

A világot azó Kolombusz Kristóf, amikor megtalálta a kubai szigetét 1492. október 12-én, azt mondta: A legszebb föld, amit az emberi szem valaha látott. Ezek a szavak nemcsak a kubai természet gyönyörűségéről szólnak, hanem a kultúráról, az itteniek életkedvéről, nagylelkűségéről és a nélkülözések során megmutatott türelmükről is.

Kuba tényleg szép ország. Az emberek kreatív módon élnek, bár sok nehézség van. Tudnak mosolyogni is a szenvedésben. Csodálom a kubaikat. Nem siratják nehéz sorsukat, hanem élvezik az életet.

Bennem van aggodás és félelem, amikor Kubáról írok. De örülök, hogy itt lehetek misszionárius, mert sok a kihívás és az izgalom. Félek, mert Kuba nagyon bezárkózott ország. Ellenőriznek minden hírt Kubából, és csak a jó információt engedik hirdetni. Hát, jó vagy nem, ez az én országom! Kuba az új hazám. Kuba a misszióm.

Nagyon érdekes a munkám. Persze minden missziós területen van, ami vonzó és érdekes, ami segíti a missziós tevékenységünket. Itt azért érdekes, mert sok a kötöttség. Nem tudunk mozdulni és tevékenykedni úgy, ahogyan mi akarunk, hanem mindig kell a hatóság engedélye. Állandóan ellenőriznek. De mindig van kiút számunkra, bár nagyon szűk kapukon keresztül. Például meglátogathatjuk a családokat, beteget és időseket, akár otthon, akár a kórházban. A családlátogatás jó alkalom, hogy megosszuk a hitbeli tapasztalatainkat az emberekkel, és meghallgassuk őket.

A másik érdekesség a kubai misszióban az, hogy amikor a tevékenységünket korlátozzák, akkor mindig jön a kreativitásunk, hogy keressük a megoldást. Tehát kell a lelkesedés és az ötletgazdagság. Nem engednek bennünket misszionálni az iskolában, mint Magyarországon. Szombatonként tarthatunk hittanórát a gyerekeknek (általános iskolásoknak). Vasárnap a középiskolásoknak, péntek este pedig az ifjúságnak. A gimnazisták és az egyetemisták kevesen vannak. Nincsenek többen tíz főnél. Nem a mennyiség a fontos, hanem a jelenlétük és a nyitottságuk, ahogyan

meghallgatják az igét. Az általános iskolás gyerekeknél változó a létszám, néha hetvenen, néha tizen vannak a hittanórán.

A szombati hittanórával az a baj, hogy ezen a napon kötelező program van az iskolában. Emiatt sokszor kevesen jönnek a hittanórára. A legjobb megoldás talán az lenne, ha az általános iskolás gyerekeknek a hittanórákat vasárnap tartanánk, úgy, mint a ministráns foglalkozást Magyarországon. Hála Istennek a gyermekmese minden utolsó vasárnap elég jól megy, mert amikor gyerekek járnak misére, akkor a szülei és nagyszülei is kísérik őket. Tehát ebben az esetben igazából a gyerekek a misszionáriusok a szülei és nagyszülei számára. Ez csodálatos dolog. Szeretek hittantani, mert a gyerekek őszinték, vidámak és szerények. Mindig buzdítom őket, hogy vegyenek részt az egyházi programokon. Volt rajzverseny és valami hittanversenyhez hasonló. Aki aktívan és jól válaszol, kap ajándékot. Nem különleges dolgot, csak egy ceruzát és egy

majomtól származunk?

füzetet, vagy netán egy szent képet. Csak ilyesmit tudunk adni. Ezeket is titokban vásároljuk. Büszke vagyok rájuk, mert a kubai gyerekek vidámak.

Egyszer egy vicces dolog történt a hittanórán, amikor a teremtés történetéről beszéltem. Magyaráltam, hogy az első embert, Ádámot a földből teremtette Isten. Évát pedig Ádám oldalbordájából. Ők voltak az őszüleinck. Azután hirtelen egy gyerek, Pedrónak hívják, így szólt: „Remi atya, otthon apukám azt mondta, hogy a majomtól származunk. Tehát majmok az őszüleinck.” Még nem válaszoltam Pedrónak, amikor egy kislány megszólalt: „Pedro, most nem a csaláodról beszélünk. Lehet, hogy az őszüleinck majmokról származtak, de a miéinck biztos nem.” Mindenki nevetett.

A szentmise a plébániatemplomban egész jól megy. Persze kell, hogy legyen missziós tudat a hívekben is. Ezért fontosnak tartjuk a képzést a hívek számára. A probléma az, hogy azok a hívek, akik már részt vettek a képzésben, átköltöztek más helyre vagy más országba.

Kubában van egy arc, amely összeköti a kubaiakat. Ez az arc nem más, mint Szűz Mária arca – *Maria Virgen de la Caridad*. Mária Kuba patrónája. Kubában ez az igazi szépség és gazdagság számunkra. Nekünk Mária mindig égi Anyánk és példaképünk. Ő a fő misszionárius, aki meghirdette az örömhírt a kicsinyeknek. Ő, aki hűségesen hallgatta az Igét, aki mindig igent mondott az Úrnak. Szűz Máriát követve igyekezünk tanúságot tenni az Úr Jézusról, hogy minél több ember ismerje meg őt. Az Úr Jézus nem sikert ígért nekünk, hanem a boldogságot. „*Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.*” A misszió sikeréhez idő kell, sőt a bukás és a fájdalom is vele jár. A misszió itt, Kubában nagyon kemény, de szép. Nagyon köszönöm az adományaitokat és imáitokat! Köszönök mindent!

Laka Putra Remigius svd

A portugálok is büszkék a magyar verbitára

Teret neveztek el Kondor Lajos atyáról a portugáloi Fatimában – közölte a Külügyminisztérium. A fatimai zarándokhely ismert személyisége volt a két éve elhunyt verbita szerzetes, akinek gondolataiból egy könyv is megjelent.

A világhírű kegyhelyen november 10-én szentmisével kezdődött a megemlékezés, amelynek főcelebránsa Antonio Marto Leiria fatimai püspök volt. Az ünnepségen részt vett Rino Passigato érsek, portugáloi apostoli nuncius, valamint Konkoly Norbert, Magyarország lisszaboni nagykövete.

A szertartás után emléktáblát helyeztek le, és közterületet neveztek el a magyar szerzetesről. Az évfordulóra megjelent Kondor atya posztumusz munkája, melynek címe: *Készen állsz arra, hogy felajánld magad Istennek? Fatima üzenete hívás az engesztelésre.* A kötet a Kondor atya által alapított Kis Pásztorok (Boldog Marto Ferenc és Jácinta) Titkársága gondozásában jelent meg.

Kondor Lajos 1928-ban született a Veszprém megyei Csikvándon. Középiskolai tanulmányait a győri bencés gimnáziumban és a székesfehérvári

ciszterci gimnáziumban végezte. 1946-ban Kőszegen lépett be a verbiták rendjébe. Bonnban tanult teológiát, itt szentelték pappá 1953-ban. Rendje 1954-ben Portugáliába küldte, ahol szemináriumi nevelőként és tanárként dolgozott. 1961-ben a még gyermekkorában elhunyt két fatimai pástortor-gyermek, Ferenc és Jácinta boldoggá avatási perének posztulátora lett. 1978-ban az akkor leirai püspökkel, Alberto Cosme do Amarallal együtt találkozott II. János Pál pápával, hogy hivatalosan is megkezdődhessen a boldoggá avatási eljárás. Kondor atya Meisner bíboros, kölni érsek segítségével elérte, hogy II. János Pál pápa 2000-ben Fatimában avassa boldoggá a két pástortor-gyermek, bár a korábbi tervek szerint a kihirdetés Rómában történt volna.

Életcélja a fatimai üzenet terjesztése volt. Az általa fenntartott Pásztor-gyermekek Irodája (Secretariado dos Pastorinhos) a világ számos nyelvén, magyarul is jelentetett meg a fatimai jelenésekről szóló könyveket, valamint Lúcia nővér emlékezeit, elmélkedéseit. Kondor atyának nagy szerepe volt a fatimai Magyar Keresztút felépítésében, amely az 1956-ban külföldre me-

A fatimai jelenések óta sok minden történt a világban, de hiszem, hogy ma Fatima örök érvényű üzenetére nagyobb szüksége van az emberiségnek, mint bármikor. Kondor atya a hit, a szeretet, az örök dolgokra figyelmeztető üzenet terjesztésének élt. Nyitott szívvel fogadta a megerősítést kereső zarándokot, és akkor volt boldog, ha segíthetett a hozzá forduló embereken. Személyével, szolgálataival közelebb hozta egymáshoz Portugáliát és Magyarországot. Összekötötte a segíteni kész embereket azokkal, akik segítségre szorultak. Mindig kész volt vigaszt nyújtani és reményt kelteni. Hazájától távoli őrhelyén hirdette a magyar lélek hűségét keresztény gyökereihez. Mi, magyarok emléket őrizzük, misszióját továbbvisszük. Köszönöm, hogy Fatimában ma Önök is ezt teszik.

Semjén Zsolt
miniszterelnök-helyettes

nekült magyarok kezdeményezésére és adományából jött létre. A szerzetes mindig szeretettel fogadta a Fatimába érkező magyar zarándokokat, gyakran mondott szentmisét számukra. Kitűnő szervező volt, akire a helybeli püspökök méltán számíthattak.

A rendszerváltozás után megsokszorozódott a tevékenysége idehaza. Segítette Soroksár-Újtelep templomának felépítését, mely a fatimai Szűzanya tiszteletére épült, a győri szeminárium kápolnájának felújítását, a Szent Jeromos Bibliatársulat szentírásfordításának megjelenését, és még rengeteg más nemes ügyet támogatott.

A Kirche in Not nevű jótékonyági szervezet portugáloi munkássága ötvenedik évfordulója alkalmából 2004-ben kitüntette. Két évvel később Jorge Sampaio köztársasági elnök a portugál Köztársasági Lovagrend parancsnoki rangját adományozta Kondor atyának, és ugyanebben az évben, a magyar nemzeti zarándoklat alkalmával Magyarország lisszaboni nagykövete adta át neki a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjét.

MK-VP

Együtt evezni a mélyre

„Evez a mélyre!” (Lk 5,4), ez volt az idei októberi ifjúsági lelkigyakorlat mottója. A missziós nővérek és Burbela Gergely atya vezetésével ennek az idézetnek a mélységeit járhattuk körül. Többször meghallgattuk Jézus és a tanítványok között lejátszódott párbeszédet, és minden felolvasás során a már sokszor ismételt mondatokban újabb és újabb üzenetet fedezhettünk fel a saját életünkre vonatkozóan.

Mikor érezzük úgy, hogy a mélyre kell eveznünk? Mit is jelent a mély? Mi az az evező, amivel képesek vagyunk odáig eljutni, vagy mi az, ami gátol az elindulásban? A közös elmélkedések mellett kis csoportokban is megosztottuk egymással gondolatainkat, én pedig abban a különleges helyzetben voltam, hogy az egyik kis csoportot vezethettem.

Először arról beszélgettünk, kinek mit jelent „a mélyre evezni”. Sokféle válasz született: „mélyebben belenézni az életembe”, „mélyebben megismerni magamat és az emberi kapcsolataimat”, „elengedni sok köteléket, hogy igazán magamra figyeljek”, „eljutni Istenhez”. Ezután pedig folytatva Gergely atya gondolatait, mindazokat az érzéseket próbáltuk összeszedni, ami akadályozhat minket, mint például a kishitőség vagy éppen a nagyképűség, a kudarcok, a szorongásaink, a hiúságunk, a múltból való örökös rágódásunk és még sok kötelék, amiket gyakran észre sem vesszünk, hogy mennyire hátráltatnak minket.

Ajándékként kaptunk egy lehetőséget mindannyian, hogy ezeket a köteleket elhagyjuk, ez pedig a szentgyónás volt. Sokan tartanak a gyónástól, mert az ember lelke megremeg, amikor igazán őszintének kell lennie, gyakran nem is hisszük el, hogy Isten valóban megbocsájt nekünk, pedig ha igent merünk mondani hívására, akkor valódi lelki békére találhatunk. Így a gyónás már nemcsak bűnbánat, hanem valódi gyógyulás is egyben.

A verbitáknál eltöltött lelkigyakorlatok legbensőségesebb pillanatait az esti imádkozások. Ilyenkor a kápolnában összegyűlve az oltár körül mindig az aktuális témához kap-

csolódó szimbólumok vannak, az ima alatt pedig mi magunk egészítjük ki az oltárdíszet. Ezen az alkalmon egy-egy lábnyommal, amire ráírtuk, mit jelent nekünk Jézus, egy-egy hallal, amire ráírtuk, hogy mik azok az apró csodák, amikért hálát szeretnénk adni. A misén pedig még egy-egy evezőt is az oltárra tettünk, amiken a mélységbe evezéshez segítő dolgokat tüntettük fel. Ha valaki elolvassa ezeket az írásokat, megláthatja, ki milyen érzésekkel érkezik közénk még az elején, majd amikor a hálaadásra kerül sor, akkor sokan a lelkigyakorlat csendjét és békéjét említik.

A lelkigyakorlatok egyik nagy varázsa, hogy kicsit kiszakadva otthonról, közösségekben gondolhatjuk végig az elmúlt időszakunkat, az imák, elmélkedések és játékok során pedig sok mindent megoszthattunk egymással. Nagy ajándék volt számomra a többiek hallgatni, főleg a kis csoportomban. Ezúton is köszönöm nekik, hogy annyi mindenről beszélgethettünk, és ennyire megnyíltak egymás előtt. A nővéreknek, Gergely atyának és Sanyi testvérnek, hogy lelki vezetők voltak, és ismét ilyen bensőséges hangulatban tölthettünk el egy hétvégét Budatétényben. Sebastian atyának pedig köszö-

net a záró szentmiséért és az utolsó elmélkedésért, ahol igen szemléletes példán keresztül láthattuk, hogy valóban nem mindegy, ki mivel tölti meg élete szűkös kancsóját.

„Fogadd el Jézus szavait, bízzál benne, és vállald az élet-hivatásodat! Az új évezred emberei tanúságtételre várnak. Ne félj! Evez a mélyre! Jézus melletted van.” (Boldog II. János Pál)

Ágh Nóri

Mária a legnagyobb misszionárius

Kazinbarcikai imacsoportunk 2002 óta imádkozik csüörtökönként a verbita missziós szerzetesekért és szándékaikra. A nagybőjti lelkigyakorlaton Burbela Gergely atya megígérte, hogy legközelebb a mi imaközösségünkhöz zárándokol a Missziós Madonna. Mindannyian nagyon megörültünk, hogy a 2005 óta úton lévő Mária-szobor minket is megtisztel.

Gergely atya június 17-én elhozta a Madonna-szobrot. Boldogsággal a szívemben vettem át a plébános atya jelenlétében. Így Szentháromság vasárnapján Máriával együtt ünnepeltünk. Ezen a csodálatos napon az oltár előtt ki volt téve a szobor. Szentmise után Balázs atya bejelentette a híveknek, hogy egyházunkba érkezett az Isteni Ige Társasága tulajdonában lévő Vándor Missziós Madonna szobra. Ez a szobor egy fából készült indonéz faragás, és jellegzetesen ázsiai külsejű Szűzanyát ábrázol, karján a gyermek Jézussal. Megtekinthető és feliratkozás alapján elvihető az otthonokba is.

Nagy szeretettel és csodálkozással vették körül a nyári napközis gyerekek. Ott volt velünk a 24 órás szentségimádáson, vittük az imaórákra. A Vándor Missziós Madonna-szobor előtt kértük Égi Édesanyánk közbenjárását a Szentírás hirdető missziós papok és szerzetes testvérek munkájáért, lelki és testi erőt a hit és az Ige hirdetéséhez. Imádkoztunk, mint mindig a Szűzanya szándékára a békéért, a Szentatyáért, a Szentatya szándékára, a püspökökért, a papokért, papi és szerzeti hivatásokért, az ifjúságért, a családokért, hazánkért, csatlakozva

az engesztelő imahadjárához a Regnum Marianumért, továbbá Boldog II. János Pál pápa és Mindszenty bíboros szentté avatásáért. Mire befejeztük a missziós rózsafüzét – a Szeretláng betéttel – átöleltük az összes földrészt, az összes embert – élőket és holtakat – az imában, elmélkedve Krisztusról Mária által.

Boldogan vitték a szobrot a hívek is otthonukba. Ajándék volt mindannyiunk számára, akik a szobrot szemlélve megtapasztaltuk, hogy milyen megnyugvást, lelki békét sugároz. Pozitív dolgok történtek a családokban, amit a Szűzanya közbenjárásának tulajdonítottak. Csodának nevezhető, hogy összehozta a családokat közös imára, amit eddig nem gyakoroltak. Megtapasztalták a közös ima erejét, és hogy mennyire szeret minket Égi Édesanyánk. Bájos mosolyával, szelíd alázattal tartja Jézusát a karján, nekünk ajánlva. Mindannyiunkat el akar vezetni Szent Fiához. Mária a legnagyobb misszionárius. Nekünk is misszionáriusokká kell lennünk: hirdetni a jó hírt, Isten ígését, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Tudnunk kell tanúságot tenni a feltámadt Krisztusról – szóval, tetteinkkel, életpéldánkkal. Látszódjék rajtunk, hogy Jézust követjük, aki az út, az igazság és az élet.

„Az Ige világossága és a kegyelem Lelke elől hátráljon meg a bűn sötétsége és a hitelenség éjszakája, és éljen Jézus Szíve az emberek szívében!” Ámen

Bratu Sándorné

A Missziós Madonna a Világmisszió Országos Ünnepe (október 8.) folytatja vándorlását a hajósi missziós imaközösségben.

MOTOR KUBÁNAK

Remi atya azt kéri tőlünk, hogy imádkozzunk érte, és támogassuk egy motor megvásárlásában. Ez segítené missziós munkáját, mert számos faluba kell eljutnia. Sokféle programot szervez gyerekek és fiatalok számára, e programok tartalmasabbá tételében is segíthetjük adományainkkal.

Amennyiben szeretné támogatni Remi atya missziós munkáját, adományát juttassa el a verbita Missziós Titkárságra 2012 februárjáig.

Számlaszám:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:

KUBA

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

**a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben**

**DECEMBER 18. • KILENCED A SZENTFÖLDÖN –
Galileától Júdeáig**

Előadó: Burbela Gergely svd

**JANUÁR 29. • HÁZAS HÉTVEGE –
A család megújulásának ajándéka Magyarországon**

Előadó: Blanckenstein György

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)

18.00 – szentmise • 19.00 – előadás

20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Nekünk is szükségünk van rájuk

Több mint nyolcezer fiatal vett részt október harmadik hétvégéjén a 72 óra kompromisszumok nélkül elnevezésű programban. Ennek keretében fiatalok csoportjai Magyarország számos településén, a legkülönbözőbb módon végeztek önkéntes munkát együtt, másokért, környezetükért.

Idén az ifjúsági világmissziósok (IVM) piciny csapata is kivette részét a 72 órából. Küldetésünk a budapesti Vakok Batthyány László Gyermekotthonába szólt. A Műegyetemi Katolikus Kör csapatával együtt lehetővé vált, hogy szombat délelőtt ne csak az intézet udvarára, hanem ennél kicsit távolabb, egy közeli játszótérre is eljuthassunk a látás- és halmozottan sérült gyerekekkel.

Korán reggel indultunk el, hogy időben megérkezzünk a gyermekotthonba. Reggeli után kapcsolódtunk be a gyerekek életébe, és segíttünk nekik az öltözködésben. Az udvaron gyülekeztünk, kicsik és nagyok, látók és nem látók, többen kerekesszékekben és speciális babakocsiban. Közös ének után *Fehér Anna* nővér, az intézmény vezetője indított útnak bennünket.

A játszótér felé vettük az irányt, ahová fogaskerekűvel mentünk. Az útszegély, az úthibák és a fogaskerekűre való felszállás kezdetben kisebb akadályokat jelentett számunkra, de a gyermekek gondozóinak segítségével hamar megtanultuk a kerekesszékekkel való közlekedés technikáját és azt is, hogy hogyan vezessük a nem látókat. Útközben megismerkedtünk egymással, s egyre inkább felfedeztük azt, hogy bár sokban különbözünk egymástól, mégis mennyire hasonlóak vagyunk.

A délelőtti folyamán a játszótér volt a főhadiszállásunk. Voltak, akik innen elmentek sétálni, többen hintáztak, néhányan fociztak is, és persze a gitár és az ének sem hiányozhatott. *Harmat Dávid*, az IVM tagja könnyedén megtalálta a zene révén a kapcsolatot a nagyobb gyerekekkel. A vallásos ének mellett cigányzene is felhangzott. Az IVM többi tagja pedig az óvodáso-

kat és a kisiskolásokat ismerhette meg jobban.

Az ebédidő közeledtével elindultunk visszafelé. Az otthonban kicsit bepillanhattunk abba a környezetbe is, ahol ők élnek mindennapjaikat.

E kirándulás során megtapasztalhattuk a gyermekek nyitottságát, és legfőképpen az őszinte szeretetüket, melyet talán ép társaiknál is jobban ki tudnak fejezni. A gyerekek tekintetét, mosolyát szavakkal nem lehet leírni, azt látni kell.

Soraimat a gyermekotthon névadójának, Boldog Batthyány-Strattmann Lászlónak a szavaival zárom: „Ha boldogok akartok lenni, tegyetek másokat boldoggá!”

Mile Viktória

Annyira szép volt szombaton a vak gyerekekkel! Nagyon nehéz szavakba önteni... Mi egy ötéves kisfiút kaptunk, Bálintot. Nem látott egyáltalán (vagy talán érzékelte a fényeket), de ezen kívül mozogni és beszélni sem tudott... Babakocsi-ban kellett tolni. Képzeltétek, amikor a Nap felé fordítottuk, és érezte a Nap melegét az arcocskáján, egyre csak mosolygott. Aztán ha megfogtuk a kezét vagy beszélünk hozzá, akkor ugyanígy. Sokat kaptam a gyerekektől. Azóta is sokszor eszembe jutnak, és a hétköznapiakra erőt adnak.

Kiss Kinga

Igazi misszió volt számomra, és kihívás megismerni azt a teljesen akadálymentes és szeretetteljes környezetet, amiben ezeket a látás- és szellemi sérült gyerekeket nevelik, játszanak velük. Ez a pár óra, amíg ott voltunk velük, kincs volt. Rájöttem, hogy nemcsak nekik van szükségük ránk, hanem nekem, illetve nekünk is rájuk, mert a velük való találkozás valahogy segített nekem abban, hogy megértsem a bennem felmerülő kérdéseket. Köszönöm, hogy eljutottunk ide is páran az IVM-mel.

Harsányi Miklós

VERBITA BARÁTI KÖR

ÚJ LEHETŐSÉG

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

**Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1.
tel.: 06-30/418-9196 • verbita@verbita.hu**

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos** svo minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

Jézus nyomdokain

Adventben vagyunk, és Szűz Máriával együtt várunk Jézus születésére. Isten kiválasztotta Máriát az összes nő közül, hogy Fiának anyja legyen. Mária nagy szeretettel gondoskodott a kis Jézusról. Majd kísérte őt, amikor bejárta a Szentföldet, és tanította az embereket. Mellette volt akkor is, amikor keresztre feszítették. Még halála előtt Jézus megkérte Máriát, hogy legyen minden ember anyja, ezért Szűz Mária nemcsak Jézus édesanyja, de mindnyájunk Égi Édesanyja is. Nagyon szeret minket, gondoskodik rólunk, meghallgatja kéréseinket, és közbenjár értünk Istennél. Azt akarja, hogy mi is közel legyünk Jézushoz akárcsak ő, és segít minket a mennyországba vezető úton. Erről szól a következő történet.

A NYOMOK

Egyszer egy embernek csodálatos álma volt. Egy nagyon hosszú utat látott, ami a földről az ég felé vezetett, majd elveszett a felhők között. Nem volt kényelmes ez az út, sőt akadály keresztezte, rozsdás szögekkel, éles kövekkel és szilánkokkal volt borítva. Az emberek meztláb vándoroltak ezen az úton. A szögek és a szilánkok felsértették a talpukat. Nagyon nehéz volt előrejutni, mert minden lépés fájdalmat okozott. Az álmot látó egyszer csak meglátta az arra sétáló Jézust. Ő is meztláb ment, lassan, de határozottan. Semmi sem sértette fel a lábát. Végre a mennyországba jutott, és ott leült az arany trónra. Lenézett azokra, akik szintén az ég felé haladtak. Tekintetével és gesztusaival buzdította őket. Jézus után mindjárt Szűz Mária ment a mennyország felé vezető úton. Ő gyorsabban ment, mint Jézus. Tudjátok miért? Mert Jézus nyomában járt! Mindig pontosan oda lépett, ahol Jézus nyomait látta. Így hamar eljutott a mennybe. Jézus mondta neki, hogy üljön le a másik trónra. Mária is buzdítani kezdte a felfelé haladókat, hogy ők is Jézus nyomában járjanak, úgy, ahogy ő is tette. Voltak, akik hallgattak rá, és gyorsan közeledtek a mennyországhoz. Mások viszont, akik nem követték Jézus nyomait, feladták, és az út szélén maradtak, mert nem volt erejük továbbmenni.

Bruno Ferrero írása nyomán

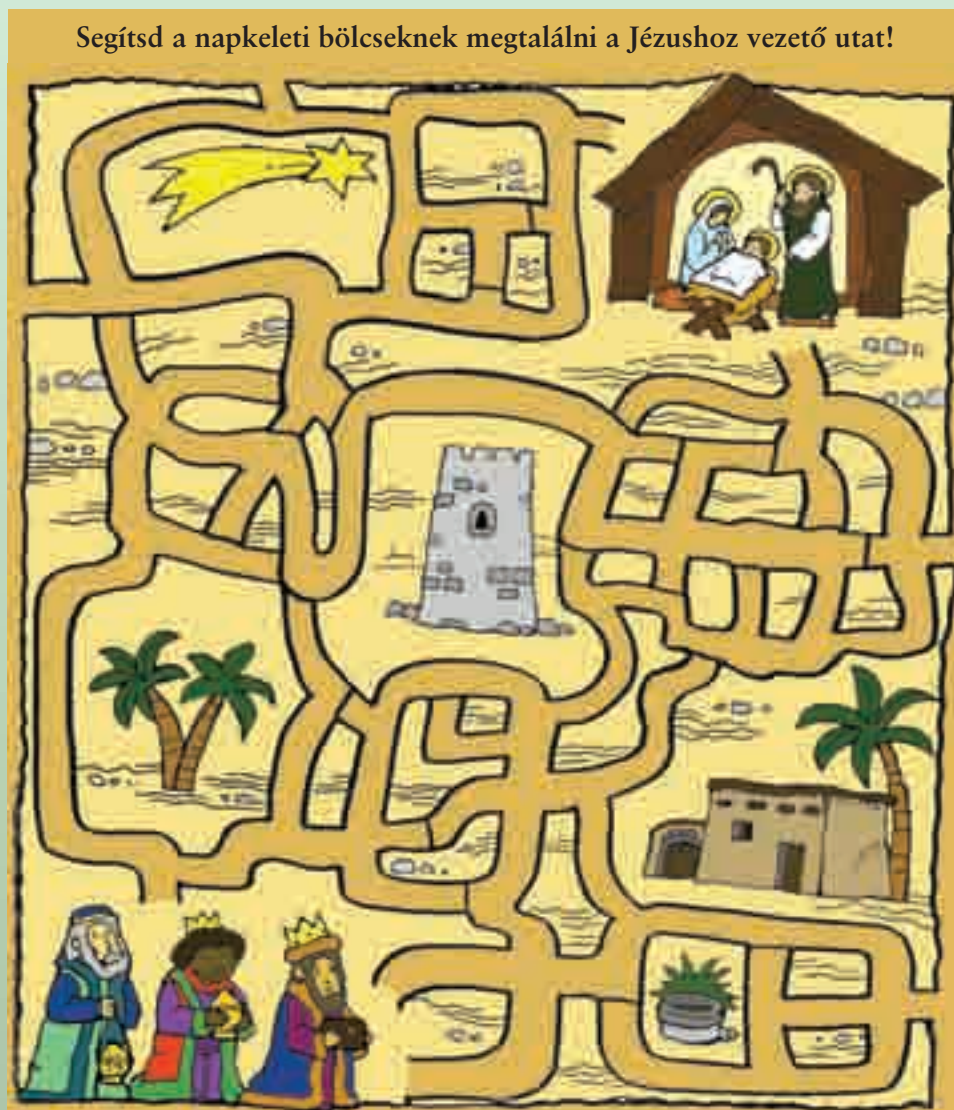
Számold be az eseményeket időrendi sorrendben!
A mondatok utáni betűket írd be az alsó négyzetekbe!

- ... Megszületett Jézus (Á)
- ... Augustus császár népszámlálást rendel el a Római Birodalomban (K)
- ... Angyalok jelennek meg a pásztoroknak (C)
- ... Heródes megöleti az újszülötteket Betlehemben és környékén (Y)
- ... Mária és József Betlehembe mennek (A)
- ... A napkeleti bölcsek meglátogatják a kis Jézust (N)
- ... Az angyalok éneklik: Dicsőség a magasságban... (S)
- ... Mária és József nem kapnak szállást Betlehemben (R)
- ... A pásztorok imádják a kis Jézust (O)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Áldott Karácsonyt kívánunk!

Segítsd a napkeleti bölcseknek megtalálni a Jézushoz vezető utat!

Krisztusi nagy család vagyunk

XVI. Benedek pápa missziós világnapra szóló üzenetében így fogalmaz: „Az egyetemes küldetés mindig mindenkire és mindenre vonatkozik. Az evangélium olyan ajándék, amelyet mindenkivel meg kell osztani. Ez minden keresztény feladata.”

Az Isteni Ige Társasága és a Pápai Missziós Művek október 8-án rendezte meg a Világmisszió X. Országos Ünnepét.

Hogyan is kezdődött? Az első ilyen alkalom a missziós öntudat magyarországi újraélesztésének szándékával született. A világmisszió ügyének hordozása ugyanis nemcsak nekünk, verbitáknak feladatunk, hanem minden megkeresztelt embernek is kötelessége. Így *Lányi Béla* testvér kezdeményezésére és *Rostás Sándor* atyának, a Pápai Missziós Művek akkori igazgatójának közreműködésével 2002 októberében a budatétényi művelődési házban megrendeztük az első ilyen rendezvényt.

Akkoriban ez még mindenki számára teljesen új, szokatlan dolog volt, azonban már ekkor is szép számban voltak segítők és résztvevők az ünnepségen, akikkel lelkesen tudtunk a világegyház felé fordulni. Mivel a következő évben a tétényi művelődési ház lebontásra került, új helyszínt kellett keresnünk.

A második alkalomra a városmajori Jézus Szíve-plébániatemplomban került sor. Ezen az ünnepi eseményen már jóval több missziós barát és család jelent meg, és fiatalok is jöttek szép számmal. 2004-től pedig a gondviselés úgy rendezte, hogy Buda egyik legforgalmasabb plébániáján kaptunk helyet az akkori plébános, *Brückner Ákos Előd* ciszterci atya jóvoltából. Az évek során nagyon színes és tartalmas napirend alakult ki, melyben minden korosztály megtalálta a számára megfelelő programot. Mi minden történt ezen a napon? Nem szeretném felsorolni, de kiemelnék pár eseményt. A Család éve alkalmából a dél-előtt folyamán *Pál Ferenc* atya beszélt a férfi és a nő kapcsolatáról, a családi életről. A példák, történetek és találkozások, melyekről beszélt, nagyon hitelessé és élővé tették mindazt, amit át akart nekünk adni. Majd következett ünnepünk csúcspontja, az Eucharisztia, melyet *Ternyák Csaba* egri érsek celebrált. A szentbeszédben hangsúlyozta, hogy csak akkor teljesítjük keresztényi hivatásunkat, ha a mindennapokban is szenvedélyesen szeretjük Krisztust és az egyházat, ily módon tanúságot téve saját családjunkban is.

Az áldozati adományok behozatala különleges módon történt, ahogyan a Jelenések könyvében is olvashatjuk: „Minden népből, nemzetből...”. Az adományokat különböző nemzetiségű családok hozták az oltár elé: erdélyi, indiai, koreai, Fülöp-szigeteki, lengyel és magyar, legtöbbször a maguk népviseletében. A szentmise alatt *Elias* atya vezetésével az ifjúsági világmissziósok csoportja missziós énekekkel tette még szebbé a szent liturgiát. Ezek után mindannyian átvonultunk a Szent Imre Gimnáziumba, ahol várt minket az elmaradhatatlan zsíros kenyér, melyet jóízűen fogyasztottunk el, miközben üdvözlöttük a rég látott ismerősöket.

A délután első része azoké a gyerekeké volt, akik nyáron részt vettek a missziós táborokban. Előadásukkal megköszönték az imaközösségek tagjainak és a missziós barátoknak a sok-sok támogatást, amivel évek óta segítik e kezdeményezéseket. Ezután a Szent Gyermekség Művének csoportja adta elő *Lisieux-i Szent Teréz*nek, a missziók védőszentjének az életét. Ezt követően a *Láshó Lecsó* együttes autentikus cigány népzenei mutatott be. Igazi élmény volt. Végül meghallgattunk két tanúságtételt: *Kiss Márta* a Nagycsaládosok Országos Egyesületének igazgatóhelyettese beszélt arról, hogyan alakult a kis csoport országos szintűvé, majd a *Csanády* házaspár osztotta meg velünk – saját példák által – a házasság élet szép és olykor nehéz oldalát is.

A záró imában – amit a fiatalok vezettek – a kiosztott mécsesek fénye mellett újra megkérdeztem csöndesen magamtól: Hogyan teljesítem missziós hivatásomat?

Végignézve ezt a tartalmas napot, láttam, hogy minden népből, nemzetből jöttünk, beszélgettünk, együtt imádkoztunk és igazi krisztusi nagy családdá váltunk. A család minden nemzet kincse, amely Istentől kapott ajándékunk, hogy feléje vezessen bennünket.

Szabó Alex svd

Hit és Fény, avagy az öröm hírnökei

Ötvenszemélyes légkondicionált busszal indultunk július 21-én Budapestről Erdélybe a magyarországi Hit és Fény csoportok képviselőivel, sérültekkel, segítőkkel, szüleikkel arra a jubileumi találkozóra, mely a mozgalom negyvenedik évfordulóját Csíksomlyón ünnepelte.

Útközben megálltunk egy benzinkútnál. Amikor a személyzet meglátta népes csoportunkat, kitettek egy táblát, hogy a WC javítás miatt nem használható. Továbbhajtottunk, és szakadó esőben álltunk sorban egy másik benzinkútnál, ahol csak egyetlen fülke volt használható. Odafelé hatalmas felhőszakadás állította meg a buszt, visszafelé sötét gomolyfelhők ereszkedtek a tájra, és órákon át csurgott az eső, mintha csak a sötét gondolatokat, tapasztalatokat, fájdalmas szomorúságot lenne hivatva lemosni a szívünk-ről. A különbözőség miatti kirekesztettséget ma is léptenyomon megtapasztaljuk.

Marie Helene Mathieu és Jean Vanier a Bárka közösségek példájára kezdték meg a közösségek szervezését a sérültek és az őket nevelő hívő családok részére. Ezt a mozgalmat a társadalomból való kirekesztettség fájdalmas tapasztalata hívta létre. Ma már 65 országban működik a Hit és Fény mozgalom, egyre több ökumenikus vonással, sőt vannak országok, ahol muzulmánokkal egységben.

Magyarországon 1986-ban Bogyay Mária pszichológus és Dörnyei Béláné szülő indította ezt a mozgalmat. Ezzel egyidejűleg Zugligetben Molnár Irén pszichológus Kozma Imre atyával együttműködve megalakította az első csoportot Napsugár közösség néven. A későbbi években többször osztódott a résztvevők nagy száma miatt. Ma már hazánkban mintegy negyedszáz katolikus közösség működik a sérültek, hozzátartozóik és segítők részvételével: Szivárvány, Búzaszemek, Búzavirág, Búzakalász, Esőcsepp, Halak, Halászkok, Lámpás, Vidám Szívek, Simogató Kéz, Csillagok, Gödölyék és hasonló kedves neveket választva maguknak. A nemzetközi Hit és Fény mozgalom tartományokra osztva szerveződik. A Duna Tartományt magyarországiak, vaj-

dasági és romániai magyar közösségek, valamint román közösségek alkotják. A csíksomlyói találkozóra meghívást kaptak a lengyelországi csoportok képviselői is, akik kedves és humoros bemutatkozó műsort adtak a krakkói Wawel sárkány-legendájáról.

A jubileumi találkozó programja színvonalas és tartalmas volt: imádkoztunk, kirándultunk, minden közösség bemutatkozott. A közösségeket kísérő papok koncelebráltak, volt piknik, zene, ismerkedés. A Szent Anna-tónál zajlott a kiengesztelődés szertartása lábmosással, amely az összetartozásra és a szolgáló szeretetre emlékeztet mindnyájunkat. Egységünk szimbóluma ez a Jézustól tanult szép gesztus. A harmadik napon szakadó esőben, egy sátor alatt hallgattuk Glisslein tartományi főnök előadását, aki elmondta, hogy Ausztráliából, Új-Zélandról, Brazíliából, Lourdes-ből, a hollandiai Steylből hozza a testvércsoportok üdvözlését. A jelen ünnepséggel egy időben Madagaszkáron rendeztek hasonló nemzetközi jubileumi találkozót. Megtutuk azt is, hogy vannak országok, ahol a Hit és Fény csoportok csak titokban működhetnek. Mindannyian kiválasztottak vagyunk, hogy a szeretetben gyümölcsöt teremjünk – mondta a tartományfőnök. Mária példáját hozta fel, hiszen ő sem tudta szavakba foglalni kiválasztottságát, amikor Jézust hordozta a méhében, hanem cselekedett: elindult rokonához, Erzsébethez, akinek méhében „repetett, táncolt” a magzat, örömeiben, mert felismerte a közeledő Megváltót. Szavak nélkül, látszólag egyszerű emberi találkozásban történnek a nagy dolgok. Amikor az egyik ember odamegy a másikhoz és megosztja vele az Istentől kapott örömet, amikor mi is kilépünk a közösségünkől a világ többi közössége felé, akkor Istent hordozzuk, mint a Szűzanya. Örömeinket megosztjuk másokkal, gazdagítjuk Isten országát. Végeztül összefoglalta, mik a Hit és Fény mozgalom feladatai: az egység, az öröm üzenetének továbbadása a közösségek között, az új kommunikációs formák keresése a világ evangelizálására, és szeretettel befogadni a tőlünk különböző másikat.

Hazafelé megálltunk az első magyarországi MOL kútnál. Finom kávéillat csalogatott felfrissülésre. Az egyik sofőrünk szemmel láthatóan izgatott volt. Megkérdeztem tőle, hogy miért vesz kávé, hiszen egész úton kávé főzött az utasoknak? Elcsukló hangon mondta, hogy azért áll sorban, mert az egyik útitársunkat akarja meglepni egy tejszínhabos kapucsínóval. Majd elmesélte, hogy aznapra nem kaptak úti csomagot. Egész nap éhesen, fáradtan vezettek. Egyik sérült útitársunk ezt észrevette, és májkonzervvel és kenyérral kínálta őket. A figyelmesség mélyen érintette a sofőrt, és most szeretné a barátságot megünnepelni egy igazi finom kapucsínóval.

Hörccsik Edit

A Hit és Fény Alapítvány számlaszáma:

11705008-20134488-00000000

A közösséget támogathatja a személyi jövedelemadó egy százalékának felajánlásával is. Adószám: 19650421-1-42.

Fiatalos zárándoklat egy fiatal egyházmegyéért

A Puerto Iguazú-i Egyházmegyét huszonöt éve alapították Argentína Misiones tartományában, megfelelően a körülbelül Dunántúl méretű Posadasi Egyházmegyét. Így nem egészen negyven pap (fele szerzetes) látja el a 14 ezer négyzetkilométeres területen a 330 ezer – jobbára katolikus – lakost. (A Szentszék 2009-ben egy újabb közigazgatási egységet is leválasztott a területből Oberai Egyházmegye néven.) A híres vízesés nevét viselő püspökség köszönetnyilvánításul az elmúlt negyedszázad kegyelmeiért augusztusban hála-zárándoklatot szervezett. Erről az eseményről kérdeztük argentinai misszionáriusunkat, Varga János atyát.

– János atya, mennyien vettek részt ezen a zárándoklaton, és általában mennyire lényeges és közkedvelt ez a fajta vallási megnyilvánulás azon a vidéken, ahol szolgálasz?

– Az augusztusi nagy zárándoklaton körülbelül ezren vehettek részt. Argentínában egyébként minden korosztályban és társadalmi rétegben nagyon kedvelt a gyalogos zárándoklat. Olyannyira, hogy egy-egy ilyen alkalmon jóval többen vesznek részt, mint ahányan rendszeresen látogatják a vasárnapi szentmiséket. Mivel a latin-amerikai ember „születésénél fogva” vallásos, katolikus, talán ez egy kicsit vezeklést is jelent azoknak, akik év közben elhanyagolták a hitüket.

– Hová mennek, milyen kegyhelyeket látogatnak ilyenkor az emberek?

– Magyarországhoz hasonlóan itt is megvan minden egyházmegyének a maga búcsújáró helye: Lujan, Itati stb. A Puerto Iguazú-i kegyhelyet is első püspökünk, Joaquín Piña alapította 25 évvel ezelőtt azzal a pasztorális szándékkal, hogy ezt a hagyományt helyben is gyakorolhassák a hívek, a kegyhelyet pedig „Nuestra Señora del Yguazú” (Iguazú Miasszonyunk)

oltalmába ajánlotta. A kegyzsobrot a francia származású szobrász, Don Rodolfo Allou faragta cancharana fából ajándékként az egyházmegye számára.

– Mennyire volt megterhelő a zárándoklat?

– Mivel a kegyhely a püspökség szomszédságában van, egy 50 km-re lévő helysége, Libertadra esett a választás, hogy kiindulópontul szolgáljon. Már ez is elárul valamit a kihívás mértékéből, de még nem teszi igazán érzékelhetővé a körülményekben rejlő nehézségeket. Az egyik viszonylag fiatal pap kollégám gyakorlat, megelőző edzések nélkül indult el erre az útra. Kis híja volt, hogy bele nem halt. De ne gondoljátok, hogy az itteniek élvonalbeli sportolók, akik túracipőben gyalognak. Egyszerű emberek, fiatalok és öregek, akik mindenféle nyomorúságos lábbelikben, papucsokban járnak végig az utat a tűző napon, negyven fokos hőségben. Lenyűgöző volt, hogy mennyire kitartóak.

– A fiatalok milyen lelkeséggel vettek részt?

– Az embernek egy ilyen úton nem nagyon van kedve poénkodni, és ez nem pusztán az embert próbáló teljesítmény miatt van, hanem mert mindenkinek, akár fiatal, akár öreg, megvan a maga személyes, nagyon komoly lelki célja a zárándoklattal. Úgyhogy a gyaloglás idejét az imádság, azon belül is nagyrészt a rózsafüzér és a vallásos énekek töltik ki. Nem olyan régen diákok szerveztek ehhez hasonló zárándoklatot lebénytársuk gyógyulásáért. Nemcsak az osztálytársak jöttek el, hanem szinte az egész iskola, több száz fiatal. Hitüket, odaadásukat és részvételük komolyságát meghatóan jelezte, hogy társuk csodálatos módon meg is gyógyult.

– Neked mi volt a feladatod?

Néha pihenni is kell

– Én a hangtechnikával járultam hozzá az eseményhez. Egy akkora menet, amelyen ezer ember vesz részt, több száz méter hosszan is elnyúlhat. Ha nincs mozgó hangerősítés, szétszakadozik a tömeg hangja, és lehetetlen egységesen vezetni az énekeket, imádságokat, ami nagyon zavaróvá válhat. Autómmal én erről gondoskodtam.

– Mi fogadta a fáradt zárándoklatot?

– A Szűzanya mellett jelenlegi püspök atyánk, Marcelo Martorell is ott várt bennünket, hogy a szentmisén együtt adjunk hálát negyed század kegyelmeiért és Szűz Mária közbenjárásáért. Mivel a kegytemplom kicsi, csodálatos szabadtéri misénk volt az erre a célra kiépített amfiteátrumban. De nem Dél-Amerikában lennénk, ha nem egy hatalmas *asadóval*, kiadós közös étkezésel ért volna véget ez a rendezvény is.

Tóth Zoltán svd

Adója második 1%-val az Istnei Ige Társaságát és annak misszióját is támogathatja az **OLAJFAHAJTÁS ALAPÍTVÁNYON** keresztül.

Az alapítvány adószáma:

18896390-1-18

Bankszámlaszám:

11100805-18896390-10000001 (CIBBANK)

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztyén élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is

HÁLÁSAN KÖSZÖNI a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205

e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Egzotikus indiai CITROMOS RIZS

Hozzávalók:

1 kiló rizs, 2 kiskanál teavaj, 3 nagy citrom, 2 leveseskanál kurkuma (indiai sáfrány), 1 dl étolaj, 1 leveseskanál mustármag, 1 leveseskanál köménymag, 5 db babérlevél vagy curry levél, 20 dkg pírított, sós maggyoró, 1 rúd fahéj (kb. 5 cm-es darab)

Előkészítés:

A rizst alaposan, legalább kétszer megmossuk és lecsepegtetjük. A teavajat felolvasztjuk és a rizst pírítani kezdjük kis lángon addig, míg üveges nem lesz. Félretesszük. 2 liter vizet felforralunk kevés sóval. A rizst a szokásos módon felengedjük, és majdnem készre főzzük. Ahhoz, hogy kicsit száradjon, fedő nélkül pihentetjük kb. öt percig.

Serpentyőben az olajat megmelegítjük, beletesszük a mustármagot, köménymagot, sót, kurkumát és a fahéjat, és addig pírítjuk, amíg a mustármag gyengén füstölni nem kezd. Rászórjuk a maggyorót és a babérlevelet, kis lángon tovább pírítjuk, míg a maggyoró rugalmas nem lesz. A citromok kicsavart levét és a kurkumát ráöntjük a fűszerekre. Összekeverjük, és egy pillanatra pihentetjük. A fűszereket és a rizst összeházasítjuk. Önállóan és köretként is fogyaszthatjuk.

Jó étvágyat kívánunk!

Az őszi rejtvény megfejtése: Nem nehéz jónak lenni, csak akarni kell! Nyertesek: *Pörzse Sándorné – Gutorfölde, Gál Bernadett – Esztergom, Berkes Józsefné – Varpalota.* Gratulálunk a nyerteseknek! Mostani rejtvényünk megfejtése: Teréz anya szavai. Beküldési határidő: **január 31.**

